

BARVY VŠECKY

(Třeboň A 4, fol. 397b)

- | | |
|--|---|
| Barvy všecky, jenž rostú na poli,
kteréz nosí zemská roli,
Buoh zjednal k své vůli,
co se to znamená koli. | Zelená barva jest lehké ceny,
ale jest snadna k proměnění,
líba ku pohledění,
brzka také k proměnění. |
| 5 Modrú barvu múdřf chválé,
neb se v ničém nezkalé:
co činí, to všeco stálé,
protož jest ta hodna krále. | 25 Brunátnú barvu mnozí mají,
neb ta tajných věcí tají:
ktož pravú milost znají,
múdřf se s tím často obierají. |
| 10 Bielá barva dobrú nadějí miení,
ale žeť se snadně ušpiní,
protož jí mnozí viní,
že z radosti smutek činí. | 30 Blankytná barva jestí celá naděje:
nedbaj toho, když se dobře děje,
tak jakž s věrú přěje,
tím smutné srděčko okřěje. |
| Šerá barva výše sebe sáhá,
kohož pravá milost přemáhá,
15 v tom nebezpečná váha:
varuj se jic jako vraha. | Černá barva smutek plodí,
vdovskému se stavu hodí:
35 komužť žalost v srdci škodí,
mnohýť člověk v ní tak chodí. |
| Červená barva u milosti hoří:
pravá milost rovná se k moří,
ktož jí do starosti dvoří,
20 musíť býti pro ni v hoří. | Žlutú barvu toto hanic,
nebt jest hnutna klevetanie:
nejednu pannu, paní
40 nebo svým jazykem lstivě raní. |

Modrý květ ustavičnosť zvěstuje,
blaze tomu, komužť ona přěje:
milost, jejie milost
jestíť, jestíť mé utěšenie.

SLUNCE STKVŮCÉ

(Třeboň A. 7, fol. 140a—140b)

Slunce stkvúcé, toť již svičf,
mé srděčko kve jako v kvicf
po té, ješto v modřím chodí,
mému srdci radost plodí.

5 Anjelskéhoť jest zezěnie,
rozkošnéhoť jest stvořenie,
přěšťastnéhoť jejie narozenie:
byť pomněla na mé služenie!

Slušíť také krásné slúžiti,
10 nad jiné jí chváliti,
neb ona muož utěšiti,
ochotné slóvce promluviti

a řkúc: „Muoj milý, pravím tobě,
však máí mé srdce vždy při sobě,
15 jinak toho neproměním,
radějšet já smrti podstúpím.“

„Z tohoť děkuji tvé milosti,
zbavilas mě vše tesknosti,
mého těžkého myšlenie,
20 srdce propustila z vězenie.“

Ját jinak řeci nemohu:
Z tohoť děkuji Pánu Bohu,
nebt jest ten dar od něho dán,
Budiž pochválen nebeský Pán!

ANDĚLÍKU ROZKOCHANY

(Praha UK XVII F 9, před. příd.)

Andělku rozkochaný,
nade všecky přěvbyorný,
všie milostí plný,
mému srdci zvolený!
5 Ty si kvietek ovšem přěvbyorný,
toběť slúžím beze všie proměny,
já tvój sluha jediný!

DŘEVO SE LISTEM ODIEVÁ

(Videň 4558, fol. 24b—25a)

Dřevo se listem odievá,
slaviček v keřku spievá.
Máji, žaluji tobě
a méč srdce ve mdlobě.
5 Zvolil sem sobě milú,
ta tře mé srdce pilú.
Pila hřeže, ach bolí,
a tvójt budu, kdeť sem koli.
Srdéčko, divím se tobě,
10 že nechceš dbáci o sobě.
Tvá radost, veselé hyne
pro tu bezě jmene.
Ačť bych já ji zimenoval,
mnohýt by mě štrafoval
15 a řka: „Proč ty tak slúžíš?
Čemu se milostí chlubíš?“
Neustavičný milovník
jako u česty hřeplik:
k čemu se koli přičiní,
20 a tomu všemu uškodí.
Ktoť sem, tenž nosím pilu:
jáť mám najkrašší milú,
tét nikomu nepoviem,
sámť ji s mým srdéctcem viem.
25 Viera vieře pomáhá:
kdeť sú dva sobě věrna —
on jí a ona jemu —,
nepoviedaj třeciemu.
Mnohýt se rád honosí,
30 ten tajemství pronosí.
Ach naň, zlýt obyčejť jmá,
nepřejeť mu, ktoť jeho zná.
Poniž on vás tak hanie,
prosimť vás, panny i panie,
35 přezdíec jemu: „Ruší nás,
vyščérčmež jeho pryč od nás!

PŘEČEKAJE VŠIE ZLÉ STRÁŽE

(Třeboň A 7, fol. 154a—154b)

Přečekaje všie zlé stráže,
puojduť k milé hrdlo váže.
Svooj kuon pustím po dúbřavě,
sám s ní sedu rozmlúvaje.
5 Již ptáčekové zhuoru vstali,
vzhuoru vstavše zazpívali,
zazpievavše pryč letěli,
mě smutného zde nechali.
Tiem zpívaním, tiem volaním
10 ubudichu krásnú paní.
Když se j' ze snu probudila,
ke mně mile promluvila
a řkúc: „Brachku, čas jest vstáti,
skuorot bude již svítati!
15 Den se blíží, ten já znají,
vše zlé stráže vzhuoru vstávají.“
„Rozlúčenje mezi náma —
klevetníckóm radost dána!
Protož, milá, buďvaž věrna,
20 žádný zlý sok mezi náma!“

SLÓVCE M

(Praha UK XX B 9, fol. 156b)

- | | |
|---|---|
| <p>Srdce, netuž, nelzež zbyti,
pravím cele,
aniť se jest lze ukryti
již veselé.</p> <p>5 Tot pravím: Za utšenie
mněť v světě milejšie nenie,
a za toť mám,
než to mé milé slóvce M,
jenž panuje v srděčku mém,
10 a v tomť se znám.</p> <p>Ač pod nebem jest stvořenie,
nerozomím,
růže, jiný květ nic nenie,
toť směle diem.</p> <p>15 Tot pravím: Za utšenie
mněť v světě milejšie nenie,
a za toť mám,
než to mé milé slóvce M,
jenž panuje v srděčku mém
20 a v tomť se znám.</p> | <p>Jestíť jí milo služiti,
ač z milosti,
anať dá dobrým požití
vždy v radosti.</p> <p>25 Tot pravím: Za utšenie
mněť v světě milejšie nenie,
a za toť mám,
než to mé milé slóvce M,
jenž panuje v srděčku mém,
30 a v tomť se znám.</p> <p>Rač to v svém srdci zavřeti,
než bez smiechu,
ež mněť jiné nelze mieti
za útěchu.</p> <p>35 Tot pravím: Za utšenie
mněť v světě milejšie nenie,
a za toť mám,
než to mé milé slóvce M,
jenž panuje v srděčku mém,
40 a v tomť se znám.</p> |
|---|---|

Tedyť poviem otevřeně:
V tvěť službě sem!
Aniť změním do skončenie
mé milé M.

- 45 Tot pravím: Za utšenie
mněť v světě milejšie nenie,
a za toť mám,
než to mé milé slóvce M,
jenž panuje v srděčku mém,
50 a v tomť se znám.

V 112 n. 70 - bei emmer